

Editor: Luminița Bratu
Copertă: Flory Preda
Tehnoredactare: Florența Sava
Corectură: Roxana Barbu și Georgeta Nicolae

We know
books

Titlul original: THE NAZIS AND THE OCCULT
Copyright © Arcturus Holdings Limited
Ediția în limba română a fost publicată
prin acord cu Agenția Literară Livia Stoia

Copyright © 2023 Editura Prestige
pentru ediția în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROLAND, PAUL

Naziștii și forțele oculte : cel de-al Treilea Reich, în căutarea
puterilor mistice/Paul Roland; trad. de Irina Apostolescu. -

București: Prestige, 2023
ISBN 978-606-9609-82-8

I. Apostolescu, Irina (trad.)

94

Tel.: 0732.55.88.33
www.edituraprestige.ro
www.facebook.com/edituraprestigeoficial

Paul Roland

NAZIȘTII ȘI FORȚELE OCULTE

Cel de-al Treilea Reich,
în căutarea puterilor mistice

Traducere de Irina Apostolescu

PRESTIGE
București - 2023

AKG: 47

Corbis: 12, 22, 27, 45, 50, 102, 113, 136, 146, 200, 207, 216, 218, 226

Mary Evans: 35, 83, 86, 125, 186

Getty Images: 38, 57, 74, 180, 231

Topfoto: 176, 211

Cuprins

Mulțumiri.....	7
Introducere.....	9
Capitolul I - Guru malefici.....	15
Capitolul II - Lancea Destinului.....	47
Capitolul III - Hitler: medium sau magician?.....	109
Capitolul IV - Astrologia în cel de-al treilea Reich.....	129
Capitolul V - Științe oculte.....	183
Capitolul VI - SS și mitul „cavalerilor negri”.....	219
Capitolul VII - Satana și svastica.....	235
Capitolul VIII - Umbra svasticii.....	257
Cronologie.....	263
Bibliografie.....	277
Index.....	279

Această fotografie este emblematică pentru mașina de propagandă nazistă. Adulatorii lui Adolf Hitler caută în ochii lui Conducătorul, la puțin timp după ce a fost ales Cancelar al Germaniei, în 1933.

Capitolul I

Guru malefici

Motivația care hrănește toate actele de magie este mobilizarea voinței magicianului. Toate auxiliarele Ceremonialului Magic - lumini, culori, cercuri, triumfiuri, parfumuri - nu fac decât să-l ajute pe acesta să-și concentreze voința într-o explozie de energie pură.

FRANCIS KING, *RITUAL MAGIC IN ENGLAND (MAGIE RITUALICĂ ÎN ANGLIA)*

Magia ritualică este acțiunea de comunicare cu subconștientul, care le dă practicanților puterea de a obține singuri sau de a influența providența să le acorde ceea ce-și doresc. Prin definiție, magia neagră este arta de a influența o altă persoană să-ți facă pe plac, impunându-ți puterea superioară asupra subconștientului acesteia și, într-un final, creând realitatea care-ți convine. Dacă e să credem această definiție, Hitler și conducătorii naziști erau magicieni malefici înnăscuți. Cu toate acestea, arta magiei, prin ea însăși, nu este nici bună, nici rea. Intențiile - bune sau rele - din spatele dorinței sunt acelea care stabilesc dacă individul folosește legile universale ale manipulării ca

IRPDIS | www.irpdis.ro
să-și atingă propriile scopuri. Cercurile, simbolurile și butaforia vrăjitoriei nu au nicio putere singure. Rezultatele sunt produse de impresia pe care aceste ritualuri o lasă în psihicul celor *impresionați*. În schimb, magia nu promite „oblojeli grabnice” pe degeaba. Asemenea oricărei discipline spirituale care se respectă, fiecare act magic se supune legii karmice (a cauzei și a efectului) sau „ce dai, aia primești”.

Magia este o activitate naturală, nu supranaturală, a omenirii. Forma ei cea mai subtilă, dar și cea mai evidentă, este arta seducției, atunci când cineva încearcă să-și ademenească posibilul partener prin contact vizual, mimică sugestivă, limbajul trupului sau printr-o intonație incitantă. Doar atracția fizică este arareori suficientă. În forma sa cea mai primară, dar și cea mai eficientă, același ritual poate fi observat în lumea animală, atunci când prădătorul își „fascinează” de-a dreptul prada, prin mișcări hipnotizante, înainte de atacul final.

Magia nu este o relicvă a Evului Mediu. A fost și continuă să fie practică zi de zi, de către oameni obișnuiți, în societăți civilizate, dar și în așa-numitele „comunități primitive”. Cu toate acestea, cu excepția cazului în care individul este un adept care a înfăptuit în mod voit un ritual, ca să ajungă la un anumit efect, rezultatele se datorează aproape întotdeauna norocului, fatalității, farmecului personal sau coincidenței.

În adevăratul sens al cuvântului, magia este aceea care stă la baza fiecărui act creativ, a fiecărei dorințe pe care o manifestă oricare dintre noi, de la conceperea copiilor până la treburile casnice. Este și parte din procesul de a ne aduna forțele interioare, atunci când ne „scuturăm din

amorteală” singuri, ca să facem lucruri ieșite din comun sau „ne scuturăm de frică”, atunci când înfruntăm ceva de care ne temem. Totuși, pentru cei mai mulți dintre noi, visurile și dorințele se risipesc în eter ori de câte ori revenim la realitate, pentru că nu am învățat să ne concentrăm energia mintală, astfel încât aceasta să susțină realitatea pe care dorim să o creăm. Spre deosebire de noi, oamenii obișnuiți, magicienii își hrănesc dorințele cu suficientă energie vitală, concentrându-și resursele mintale și emoționale pe un obiectiv anume. Acesta ia, astfel, viață într-o lume superioară și, în cele din urmă, se manifestă și în lumea materială, în forma dorită de inițiator.

Magicienii ritualici folosesc diferite efecte teatrale care să-i ajute cu „intrarea în pielea personajului”, pentru a putea mai apoi să joace rolul principal în „drama mistică” modernă: rolul sacru în care se identifică unui zeu ce întruchipează calitățile pe care magicianul dorește să le trezească în sine însuși. Spre exemplu, dacă doresc să-și întetească forța intuiției, vor aduna obiecte reprezentând Luna, corpul ceresc asociat cu acest aspect al personalității umane. Își vor decora încăperea cu draperii de culoarea specifică planetei alese și vor așeza obiectele asociate pe un altar, pentru a-i ajuta să fie în armonie cu atributul pe care planeta respectivă îl reprezintă. Vor alege până și tămâia, ca să le faciliteze concentrarea pe o singură idee. Invocarea spiritelor va fi apoi făcută într-un cerc al devoțiunii, sigilat cu însemne secrete și cu simboluri care definesc sfera de influență a magicianului. Într-o asemenea atmosferă, conștiința magicianului se va transpune din mundan într-un nivel superior de percepție, o

ERDIS | *books*
realitate sublimată, în care adevărata muncă interioară de transformare poate avea loc.

Oamenii de succes și ambițioși obțin mereu ceea ce vor, deoarece practică această magie a „templului interior”, cunoscută adeptilor lui C. G. Jung, dar și propovăduitorilor *New Age*, drept „vizualizare creativă”. Hitler se vedea lider al Germaniei și a avut grijă să se afle în locul potrivit, la vremea propice, pentru a prinde în propriile mâini ocazia pe care tot el o crease. În cazul lui, simțul destinului și al protecției divine nu erau altceva decât intuiția că era în stare să manipuleze oamenii și evenimentele care se aflau în sfera lui de influență. Cea mai clară dovadă a abilității sale în acest sens a fost regizarea prezenței publice a Führerului la Mitingul de la Nürnberg. Când s-a retras din viața publică, în timpul războiului, puterea i-a scăzut, iar adeptii nu reușeau altceva decât să se certe unii cu alții. Dar nașiții nu au fost singurii care au exploatat forța ritualurilor de manipulare în masă.

Prin folosirea iscusită a muzicii, a luminilor și a imaginilor cu tentă sexuală, concertele rock pot fi la fel de eficiente ca orice alt rit păgân. Organizațiile religioase recunosc și ele valoarea ritualurilor de devoțiune - folosirea lumânărilor, a tămâii și a simbolurilor, dar și puterea hipnotică a rugăciunii de a insufla un sentiment al unității adeptilor, care culminează cu participarea la aceeași slujbă sacră - aspecte la fel de teatrale și potențial transformatoare, precum cele specifice unei ceremonii magice. Până și partidele politice și marile firme practică o formă primară de magie atunci când folosesc un simbol ori un slogan ușor de ținut minte, pentru a sădi ori pentru a hrăni nevoia publicului de produsul sau de serviciul pe

care îl vând, fie că este o marfă sau o ideologie. Totuși, în contemporaneitate, puține organizații au folosit ritualurile magice și suita lor de accesorii la fel de bine ca nașiții.

Ceea ce i-a făcut și mai de temut a fost neștiința cu care operau în magie și, drept urmare, neputința de a controla forțele pe care le invocau. Aceste forțe erau văzute, în mod tradițional, ca aparținând unor entități demonice, când, de fapt, ele sunt reflexia propriilor noastre dorințe și temeri.

Nu trebuie să crezi în existența răului ca ființă de sine stătătoare ca să-l și eliberezi. Este suficientă intenția de a-i domina și de a-i manipula pe ceilalți, fiindcă răul este făcut în întregime de mâna omului. Ierarhia nazistă era formată din magicieni înnașcuți, care și exercitau puterea asupra națiunii germane exploatând fără discernământ simboluri oculte puternice, muzică evocatoare, ritualuri aproape religioase și, mai cu seamă, arhetipuri culturale.

Arhetipurile

Arhetipurile sunt modele universale care întruchipează calități, caracteristici sau idealuri, precum Eroul, Ticălosul, Mama, Tatăl, Magicianul, Vrăjitoarea (Seducătoarea). Sunt aceleași în toate culturile din lume, propunând mituri și legende despre tipologii caracteriale reprezentative, pe care le putem întâlni pe parcursul unei vieți. Câteodată, ne apar în vise, arătându-ne o anumită latură a personalității noastre sau a persoanelor pe care le-am întâlnit și, dat fiind că sunt universal acceptate, au un ecou puternic în subconștientul nostru. Invocând

anumite arhetipuri, naziștii au apelat nemijlocit la cele mai profunde angoase și aspirații ale națiunii.

Spre exemplu, nu a fost nevoie să facă apel la inteligență pentru a justifica persecutarea evreilor. Ca să trezească reacția scontată în rândul bărbaților arieni, nu a fost nevoie decât să-i reprezinte pe evrei ca pe niște creaturi hidoase, puse pe dezvirginat fetele ariene.

În același registru, propagandiștii naziști nu au făcut decât să invoce imaginea lui Siegfried - personificarea bărbăției teutone - pentru a trezi foamea latentă de tovărășie, aventură și luptă în fiecare tânăr german, ori de câte ori SS sau Wehrmachtul trebuia să-și îmbrospăteze cruciții.

Hitler nu era un bărbat frumos, dar, în mod evident, le fascina pe femei, chiar dacă nu prin puterea pe care o deținea și nici prin magnetismul personal care, oricum, i-ar fi atins doar pe cei aflați în prezența lui.

Pentru cei ce i-au căzut sub farmece reprezenta figura paternă, un simbol al autorității și al protecției. Alții, mai superstițioși, îl vedeau ca pe trimisul lui Dumnezeu, salvatorul. Pentru dușmanii Germaniei, era răul în carne și oase, definiția escrocului, iar pentru cei habotnici, însuși Antihristul.

Mai mult ca sigur, nu a fost nimic din toate acestea. Mai degrabă, o pânză goală, pe care admiratori și hulitori, deopotrivă, au putut să-și proiecteze, fiecare după bunul plac, arhetipul, ceea ce l-a și transformat într-un strașnic simbol.

Carl Jung, părintele psihanalizei moderne, credea că Hitler a avut capacitatea să reînvie arhetipurile teutone care simbolizau forțele primare în conștiința poporului german: Wotan (sau Odin), Thor și Stăpânii Haosului.

Jung sugera că acești zei au revenit la viață în contact cu Hitler, țâșnind din subconștientul colectiv ca să conducă națiunea în război.

Zorii magicienilor

Magia naturală sau psihică nu este nimic altceva decât cea mai profundă cunoaștere a secretelor naturii.

DEL RIO, SECOLUL AL XVI-LEA

Adevăratele sensuri ale cuvintelor „magic” și „ocult” sunt prost înțelese de cei aflați în afara tradiției ezoterice. În imaginația populară, evocau imagini grotești de bărbați îmbrăcați în robe voluminoase, purtând însemne ciudate cu care invocau demonii din abisuri sau cotoaroaște bolborosind în neștire și țopăind goale sub Lună Plină. Asemenea scenarii erau totuși fantasmagoriile mentalului medieval, mai ales ale Bisericii Catolice timpurii, care i-a creat pe demoni și pe discipolii lor pentru a-i convinge pe oamenii astfel înspăimântați să-și abandoneze „vechea religie”, punând în loc credința în Mesia, care a promis să-i răscumpere pe cei căzuți în păcatul original.

În ciuda trezirii recente a interesului în păgânism și paranormal, astăzi încă supraviețuiesc astfel de superstiții, dar și o jenă reverențioasă și generalizată față de tot ce este ocult. Așadar, nu e de mirare că puțini mai sunt aceia care cred că Hitler și regimul lui nazist ar fi putut practica magia neagră. Nu și-i pot imagina pe huliganii îmbrăcați în cămăși cafenii ai SA (*Sturmabteilung*) și nici pe legionarii în uniforme negre ai SS (*Schutzstaffel*) formând o

congregație satanică ori pe Hitler și pe Himmler luând poziție de drepti într-un cerc magic și rostind „incantații barbare”, ca să-și pună întreaga lume la picioare. Dar dacă sensul originar al cuvântului „ocult” este pur și simplu de „ascuns și neștiut”, iar o definiție credibilă a cuvântului „magic” este „ceea ce implică exercițiul voinței, pentru a schimba o stare de lucruri care nu s-ar modifica de la sine”, atunci poate fi dovedit, fără tăgadă, că Hitler a practicat magia neagră, iar regimul nazist s-a manifestat ca o putere demonică.

O astfel de scenă nu apare în fața ochilor, precum Mefisto la chemarea unui discipol. Ea trebuie pregătită, timpul ritualului - ales după o aliniere de bun augur a planetelor -, iar mediumul trebuie să se pregătească și pe sine, altfel riscă să fie zdrobit de forțele demonice pe care le întărește. Asemenea pregătiri se petreceau în Germania, la începutul veacului trecut.

Sămânță de războinici?

Tânăr visător, Guido von List (1848-1919) se credea ultimul dintr-un lung șir ilustru de războinici și magicieni nordici, cunoscuți sub numele Armanen (după căpetenia Arminius), ai cărui strămoși cu ochi albaștri și părul blond s-au luptat cu romanii până i-au izgonit din Germania. La vârsta de paisprezece ani, a îngenuncheat în fața unui altar delabrat din cripta Catedralei Sfântul Ștefan din Viena, renunțând la confesiunea catolică și jurând să ridice un templu pentru Wotan. A reușit să-și onoreze promisiunea din tinerețe până când a închis ochii, însă a clădit un altar ideologic, nu din pietre, la care naționaliștii se

puteau închina la zeii odinioară glorioși, reali sau imaginari.

Guido Karl Anton List era fiul unui negustor care și-a luat singur particula aristocratică „von”, un obicei împărtășit de mulți membri ai frăției sale oculte, din dorința de a parveni. Mulți îl descriu ca pe un vizionar cu orientări mistice, patriarh bărbos al Societății Ariosofice - o grupare a naționaliștilor *völkisch*, cu sediul în Viena, care a căutat să reunifice națiunea divizată prin accentuarea identității sale culturale în vremuri de învrăjbită politică. (*Völkisch* înseamnă „al poporului” și se referă la manifestări care combină folclorul, ocultismul și naționalismul etnic - toate, îmbrățișate ulterior de nașiști). Dar asemenea idei le veneau bine visătorilor, nu oamenilor de știință. De fapt, ariosoficii erau o clică de pretențioși cu aere sacerdotale, a căror imaginație recrea trecutul cavaleresc și idealiza viața fostei nobilimi rurale, împiedicându-se jalnic în propriul rasism virulent. Este știut că sentimentul anticreștin al nașiștilor își află originea în ideile lui von List, care acuza Biserica timpurie de a-i fi umilit, iar apoi persecutat pe *Armanenschaft*, scoțându-i din Germania și asociindu-le zeitățile cu Satana.

Ba, mai mult, întregul eșafodaj ideologic ariosofic era clădit pe un fond șubred. Armanen-ismul lui von List, de exemplu, era de-a dreptul elucubrănt, o fantezie ieșită dintr-un vis și proptită pe interpretarea eronată a legii de căpătâi a Cabalei (tradiția mistică a evreilor), care impune „precum în Cer, așa și pe pământ”. Von List a interpretat maxima drept actul prin care Dumnezeu a creat o ierarhie de ființe superioare și inferioare, lucru care i-a oferit baza teologică pentru a justifica trufia arianului superior (adică

Teutonului). În schimb, adevărații inițiați înțeleg axioma în sensul potrivit căruia Dumnezeu a dăruit câteva atribute întregii spițe omenești, indiferent de rasă, crez sau culoare.

Von List și-a subminat și viziunea asupra lumii (*Weltanschauung*), declarând că mitica frăție Armanen a lăsat indicii lingvistice despre locurile sacre în numele dealurilor, râurilor și târgurilor, în ciuda lipsei dovezilor care să sprijine o asemenea aserțiune. Pur și simplu „a citit” în numele anumitor locuri orice i s-a năzărit, dar le-a ignorat pe acelea care nu se potriveau cu teoria lui. În plus, multe dintre susținerile sale se bazau pe viziuni, nu pe fapte reale. După o plimbare pe Hermannskogel, un deal aflat la nord de Viena, și, iarăși, după o vizită la Geiselberg, pretindea că și-a văzut strămoșii făcând ritualuri, iar aceste crâmpoșe de clarviziune i-au fundamentat misticismul. Dacă și-ar fi folosit energia și imaginația impresionantă în scrisul romanelor de ficțiune, s-ar fi putut bucura de o reputație la fel de bună ca a scriitorului Edward Bulwer-Lytton, care a hrănit imaginația proto-naziștilor cu romane precum „Rasa care va veni”. Dar el s-a născut în epoca iraționalului, când oricine putea pretinde că știe cum să „trimită” spre contemporani marea înțelepciune din vechime sau să deslușească misterele vieții și ale morții din Înregistrările Akashice, găsind o audiență receptivă.

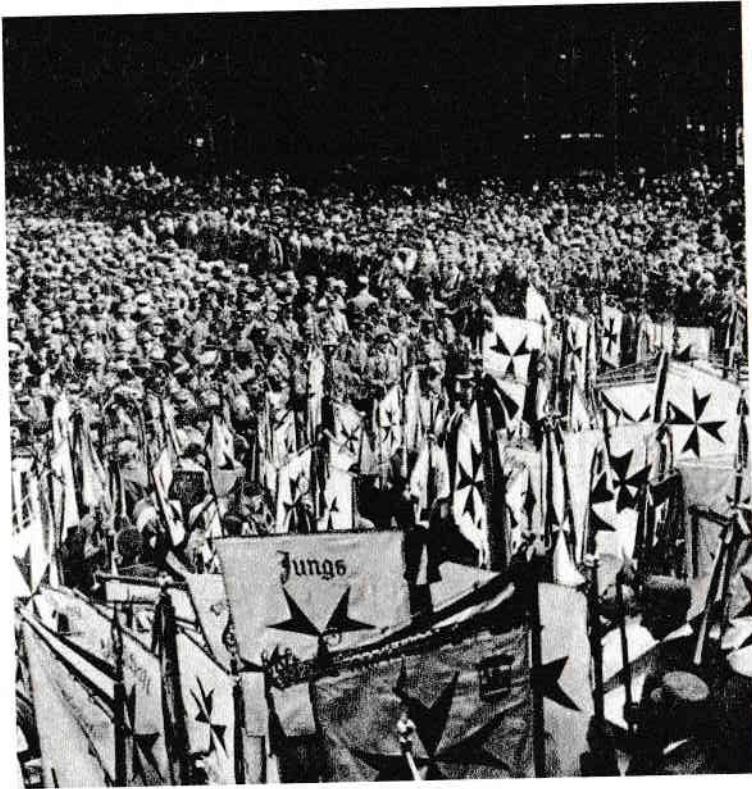
Primii ani ai secolului XX au fost marcați de o explozie a fenomenelor paranormale, dar și de o reacție efervescentă a gândirii răsăritene la avansurile materialismului și ale modernității. Acest interes și-a găsit două debușee la modă, în noile „religii” ale spiritualismului și

teosofiei. Doamna Blavatsky, cofondatoarea mișcării teosofice, se lăuda că, în timpul unei transe induse de mediu, scrisese după dictare mesaje de la „stăpânii ei ascunși”, aflați într-un plan spiritual mai înalt decât cel pământean. Rezultatul a fost voluminoasa *Doctrină secretă* (1888), care a introdus ideea existenței unei specii preistorice superioare celei umane, în speță trăitorii vechii Atlantide. Așa încât, atunci când von List a publicat *Peisaje mitologice germane* (1891), primul său studiu de ideologie ariană, astfel de idei nu doar că erau la modă, dar autorul lor putea fi sigur că nu va fi strâns cu ușa pentru aducerea de dovezi care să-i susțină scornelile. În aceste cercuri, presimțirile erau cel puțin tot atât de valide ca dovezile rezultate dintr-o cercetare științifică, iar vedeniile din timpul transei erau considerate irefutabile viziuni profetice. Este clar că așa îl considerau admiratorii săi, care s-au strâns în Asociația Guido von List, înființată în 1908, cu scopul de a-i promova lucrările în toată lumea.

La cea de-a doua conferință anuală a Mișcării Teosofice, ținută la Londra, în 1905, von Ulrich, un admirator german, a prezentat teoriile lui von List în fața unei audiențe globale foarte atente. „Iubirea de Patrie”, a spus von Ulrich, „este una dintre virtuțile poporului german, iar acela care-și iubește Patria își iubește trecutul care, de fapt, este însăși mama prezentului”. Succesul lui von List era asigurat.

În mod cert, puterile profetice ale lui von List nu pot fi trecute cu vederea la fel de ușor ca pretinsele sale viziuni din trecut. Spre sfârșitul Primului Război Mondial, a prezis că aceia care s-au jertfit pentru Patrie vor renaște și vor conduce întreaga națiune într-o revoltă răzbunătoare împotriva

Aliatilor. Vor fi conduși de Cel Puternic de Sus (Starke von Oben). Era 1932. Asupra acestui detaliu, von List nu era de parte de adevăr.

Steaguri ale Germanen Order, o grupare a naționalismului german timpuriu, fondată la Berlin, în 1912, de adepți ai masoneriei, care se înscriau pe aceeași linie mistică în epocă.

Ordinea Germană

Neopăgânsimul mistic al lui von List era, în mod cert, insuficient de pragmatic pentru discipolul său, Philipp Stauff, care a fost unul dintre membrii de bază ai Ordinii Germane, mișcare fondată în 1912, ale cărei misiuni declarate erau „monitorizarea evreilor și a activităților lor” și distribuirea de materiale antisemite (mai ales a virulentei reviste rasiste *Hammer*, despre care se lăudau că era „sabia lor cea mai ascuțită împotriva evreimii și a celorlalți dușmani ai poporului”).

Destul de ciudat, această ordine antisemită a fost încropită după chipul și asemănarea francmasoneriei, o fraternitate filantropică, acuzată de legături cu legendara „conspirație mondială evreiască”. Deși a căzut pradă luptelor interne dintre orgolioșii care căutau să-și aproprieze controlul asupra grupării, Ordinea a jucat un rol important în crearea unui mediu propice pentru apariția Partidului Nazist. Elementul definitoriu nu lipsea, sub forma examinării fizice, în scopul determinării rasei, făcute la Berlin de craniologul Robert Berger-Villingen, cu instrumentul său brevetat, „plastometrul”. Candidaților li se cerea să se supună unei serii întregi de măsurători craniene minuțioase, pentru a le fi determinată puritatea rasială, după care celor admiși li se permitea să ia parte la o ceremonie inițiativă, în care erau amestecate elemente din Ordinea Ermetică a Zorilor Aurii (o grupare ocultă, fondată în 1888), din francmasonerie și câteva scene din operele lui Richard Wagner.

Legați la ochi, novicii erau conduși într-o sală de ceremonii plină de lumânări aprinse, unde îi aștepta Maestrul